

af Justitsministeren, ikke som efter den nugældende Lov skal være en af Amtsraads-kredsens ordinære Dommere i borgerlige Sager (i København, Overpræsidenten), men skal udvælges blandt saadanne i Amtsraads-kredsen (København) boende Personer, der opfylder Betingelserne for at beskikkes til Dommer, og som er Justitsministeriet bekendt for at have Kendskab til og Interesse for Naturfredning. Selvom der efter Forslagets Regel intet er til Hinder for, at en Dommer beskikkes til Formand, har man dog fundet det rigtigst, at Ministeriet ikke skal være bundet til at beskikke en af Kredsen Dommere, idet det i Praksis i enkelte Tilfælde har vist sig vanskeligt at finde en dertil egnet Dommer, der har virkelig Interesse for Naturfredning, ligesom det ogsaa i det hele maa anses for bedst stemmende med Lovens Formaal, at Formanden har Kendskab til og Interesse for Naturfredningen.

Derimod har man ikke ment at kunne tiltræde Naturfredningsforeningens Forslag om, at det tredje Medlem, der efter den nugældende Lov vælges af den Kommunalbestyrelse, paa hvis Omraade det Sted ligger, som Sagen angaar, fremtidig ogsaa vælges af Justitsministeriet, da man herved vil udsætte sig for at betage de i Naturfredningen lokalt interesserede deres Initiativ, ligesom man herved afskærer de paagældende Kommuner fra den Indflydelse ved Sagernes Afgørelse, som med Rette bør tilkomme dem.

Paragraffens sidste Stykke er nyt, og dets Indsættelse skyldes Ønsket om at afbøde de Vanskeligheder, som i Praksis har vist sig i Tilfælde, hvor det Sted, som Sagen angaar, ligger indenfor to eller flere Kommuners Omraade. Det maa efter Ministeriets Formening anses for mest hensigtsmæssigt, at Fredningsnævnet i saadanne Tilfælde tiltrædes af en fælles Repræsentant for de interesserede Kommuner, fremfor at der ved Sagens Behandling møder en Repræsentant for hver af Kommunerne, der tilsammen kun har een Stemme i Nævnet.

Til § 3.

Denne Paragraf er enslydende med den nugældende Lovs § 3.

I det af Naturfredningsforeningen udarbejdede Forslag er det foreslaaet, at der til Behandling af Naturfredningssager, der har almen Interesse for hele Landet, skulde oprettes en Naturfredningsdirektion, bestaaende af 3 Medlemmer, der skulde afholde regelmæssige Møder til fælles Behandling af de almindelige Grundsætninger og

Metoder for Naturfredningen, hvorhos der skulde stilles fornøden teknisk og anden sagkyndig Bistand samt Kontorhjælp til Direktionens Raadighed. Direktionens Formand, der skulde opfylde Betingelserne for at beskikkes som Dommer, skulde udnævnes af Justitsministeriet; de to andre Medlemmer skulde ogsaa udnævnes af Justitsministeriet, det ene efter Høring af Universitetets matematisk-naturvidenskabelige Fakultet og Udvalget for Naturfredning, og det andet efter Høring af det kgl. Kunstakademi og Naturfredningsforeningen. Direktørerne skulde oppebære et aarligt Honorar. Direktionen skulde snaarest muligt udarbejde en Kortlægning og Beskrivelse af de ejendommeligste og skønneste Landskaber indenfor dansk Landomraade og udarbejde en Fredningsplan, derunder den Rækkefølge, hvori Fredningerne bør foregaa, efterhaanden som der bliver tilstrækkelige Midler til Raadighed for Fredningernes Gennemførelse. Kompetencefordelingen mellem Direktionen og de lokale Fredningsnævne skulde efter Forslaget da være den, at Spørgsmaal om Fredning af Omraader, der var omfattet af Fredningsplanen, alene skulde behandles af Direktionen, medens øvrige Fredningssager skulde behandles af Fredningsnævnene, dog at der i alle Tilfælde skulde være Adgang til at indanke Nævnens Afgørelser til Direktionen.

Naar Ministeriet imidlertid ikke har ment at kunne tiltræde Forslaget om Oprettelsen af en saadan Naturfredningsdirektion, er Grundene hertil forskellige. For det første maa det anses for urigtigt, at visse Grupper af Sager, nemlig de der omfattes af Fredningsplanen, og som vel oftest vil være de betydningsfuldste, unddrages Behandling ved de lokale Fredningsnævne, idet den Omstændighed, at Spørgsmaalet om Fredning er optaget paa Fredningsplanen, ikke er ensbetydende med, at Spørgsmaalet ikke har Interesse for den enkelte Fredningskreds, hvorved bemærkes, at det maa anses for betænkeligt at opgive det hidtil gældende Princip om Adgangen til at faa en Kendelse om Fredning prøvet ved en højere Instans, ligesom man herved i høj Grad betager de lokale Fredningsnævne deres Initiativ. For det andet maa den foreslaaede Sammensætning af Naturfredningsdirektionen forekomme ikke tilstrækkelig betryggende for de private, hvis Interesser ofte vil berøres i en særdeles følelig Grad ved en paatænkt Fredningsforanstaltning; i saa Henseende maa den nuværende Sammensætning af Overfredningsnævnet anses at indeholde større Garantier for, at der ved Afgørelserne